

Verslag Bali:

Juni 2007, eindelijk was het zover, na afscheid te hebben genomen stond ik op het vliegveld met de gedachte: waar ben ik aan begonnen! 3 Maanden naar het buitenland voor een stage, spannend!!! Na een lange reis kwam ik dan eindelijk aan op de eindbestemming: Lovina. De eerste dagen waren vooral even wennen, het weer was anders, hele andere cultuur en die taal, hoe ging ik dit ooit leren! Marianne was nog aanwezig in de stichting dus die liet me al het een en ander zien. Na overal rondgeleid te zijn begon het de 2e week allemaal echt. Ik ontmoette alle kinderen wat erg indrukwekkend was. Al die aandoeeningen die je alleen kent van dia's op school, zie je nu in het echt. En al die namen, hoe ging ik dat ooit onthouden? Gelukkig ging dit na een tijdje al beter toen ik ook meer tijd met de kinderen mocht doorbrengen. Mijn schema werd rustig aan opgebouwd zodat ik goed kon wennen aan de manier van werken hier. Na een tijdje deed ik alles dan ook zelfstandig wat heel goed ging. In de stichting heb ik heel veel geleerd, en ook veel leuke dingen kunnen doen. Ik ben naar het plaatselijke ziekenhuis geweest, heb de huizen van de kinderen gezien en ben bij een dolfijnenshow wezen kijken met de kids. Het is heel leuk om te zien hoeveel plezier ze hier in hebben. Natuurlijk heb ik zelf ook een beetje rondgekeken in op het eiland Bali.

Na een aantal weken had mijn familie een doos opgestuurd met allemaal speelgoed erin. Om dit te overhandigen was echt heel leuk om te doen. Helemaal als je ziet hoe goed het meteen gebruikt wordt in de stichting.

Tijdens mijn verblijf waren er ook wat minder leuke dingen gebeurd. Een van de kindjes was overleden, wat best wel aangrijpend was. Een heel lief en slim jongetje met een spierziekte. We zijn toen met z'n alle naar de crematie gegaan, heel aangrijpend en heel anders dan hier! Gelukkig was mijn tijd in Bali niet alleen maar somber. Ik heb ook veel gelachen met het personeel en de kids. Naarmate de taal ook beter ging wordt het allemaal iets gemakkelijker. De woensdagmiddagen waren vooral heel leuk. Lekker dansen met de kleintjes, geweldig!

Verder wil ik het nog hebben over een meisje in het bijzonder: Novi. Ze kwam binnen met een hersenvliesontsteking en kon niets meer. Praten ging niet, lopen ging niet, terwijl ze hiervoor helemaal gezond was! Om haar dan na 2 weken intensieve therapie weer te zien lopen met hulp van de stichting is onbetaalbaar.

Al met al was dit echt een super ervaring waarvan ik blij ben dat ik er aan ben begonnen!

Nathalie Bont

2e jaars stagiere fysiotherapie.